

KENT MERKEZİNDEKİ KONUT ALANLARINDA EBEVEYNLERİN SUÇ KORKUSU: KÜÇÜK AYASOFYA ÖRNEĞİ¹

Okşan TANDOĞAN²

Öz: Kentsel mekânlarda büyümek çocuk için birçok zorluğu beraberinde getirmektedir. Hızlı kentleşmenin getirdiği sonuçlar kentsel mekâna olumsuz olarak yansımakta, çocuk fiziksel çevrenin kendine sunduğu olanaklardan mahrum kalmakta, sosyal, kültürel, zihinsel gelişimleri olumsuz yönde etkilenmektedir. Kent merkezindeki konut alanlarında yaşayan çocuklar bu durumdan daha olumsuz olarak da etkilenmektedir. Fonksiyonel ve sosyal olarak bir değişim içinde olan ve heterojen bir yapıya dönüşen bu alanlarda yaşayan çocuklar, ebeveynlerin trafikten kaynaklanan endişeleri yanında suç korkusu nedeniyle bağımsız hareket hakkına sahip değildir. Kentlerde yaşanan suç korkusu, kentlilerin günlük yaşamını önemli ölçüde etkilemekte, park, meydan gibi bazı kentsel mekânların kullanılmamasına, ev-iş arası seyahatlerde tercih edilen güzergâhın ya da ticaret amacıyla seçilen cadde ve sokakların değişmesine ve ticari girişimcilerin bu nedenle zarar görmesine dayalı birçok doğrudan ve dolaylı olumsuz gelişmelere neden olan bir olgudur. Çocuğun bağımsız hareket edebilirliği ise çocuğun içinde yaşadığı mahallesi ya da kentinde yetişkin gözetimi olmaksızın dolaşabilme, hareket edebilme özgürlüğü olarak tanımlanabilir. Çocuğun bağımsız hareket edebilmesi çocuğun gelişiminde pozitif bir etkiye sahiptir ve çocuğun kişisel gelişimi için temel zorunluluk olarak ifade edilir. Bu çalışma ile kent merkezindeki yer alan konut alanlarında ebeveynlerin suç korkusu ile çocuğun bağımsız hareket edebilirliği arasındaki ilişkinin belirlenmesi hedeflenmektedir. Çalışmanın yöntemi alan çalışmasıyla tarama araştırmasından oluşmaktadır. Çalışma alanı kentleşmenin getirdiği sorunları belirgin bir şekilde yaşayan ve şu an konut alanlarının fonksiyonel ve sosyal bir değişim içinde

¹ Makale Namık Kemal Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri (BAP) kapsamında desteklenen Proje no: **NKUBAP.00.18.AR.15.03** olan “Kent Merkezine Yakın Yerleşme Alanlarında Ebeveynin Suç Korkusu ve Çocuğun Bağımsız Hareket Hakkı” isimli proje kapsamında gerçekleştirilmiştir.

² Dr. Öğr. Üyesi, Namık Kemal Üniversitesi, Güzel Sanatlar Tasarım ve Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü. otandogan@nku.edu.tr.

olduğu tarihi bir kent merkezi olan ve Tarihi Yarımada'da bulunan Küçük Ayasofya Mahallesi'dir.

Anahtar Sözcükler: Kentleşme, Bağımsız Hareketlilik, Suç Korkusu, Kent Merkezi, Ebeveyn Suç Korkusu.

PARENTAL FEAR OF CRIME IN HOUSING AREAS OF THE CITY CENTER: EXAMPLE OF KÜÇÜK AYASOFYA

Abstract: Growing up in urban spaces brings many challenges for the child. As the consequences of rapid urbanization are reflected negatively in the urban space, the child is deprived of the possibilities offered to him by the physical environment and his social, cultural and mental development are affected negatively. Children who live in housing areas of the city center are also affected more negatively. Children living in these areas that are functionally and socially transformed into a heterogeneous structure do not have the freedom to act independently because of parents' fear of traffic as well as fear of crime. This fear of crime is a fact which has a considerable impact of the daily lives of urban dwellers directly or indirectly by preventing urban open spaces such as public parks, squares, plazas, streets being used; causing routes preferred to travel between working places and dwelling places to change; and causing roads and streets chosen for commerce to be altered. Independent mobility of the child can be defined as the freedom to move around and move in the neighborhood or city where the child lives without adult supervision. The ability of the child to act independently has a positive influence on the development of the child and is expressed as the essential requirement for the child's personal development. In this study, it is aimed to determine the relationship between the parents' fear of crime and the independence of the child in the housing areas of the city center. The method of the study consists of a field study and survey research. The study area is Küçük Ayasofya Neighborhood, which is a historic city center that has undergone rapid urbanization and where the residential areas have been currently undergoing a functional and social change.

Keywords: Urbanization, Independent Mobility, Fear Of Crime, City Center, Parental Fear.

Giriş

Çocukların fiziksel çevresini oluşturan mekanlarda bağımsız hareketliliği, çocuğun gelişimi için temel zorunluluk, aynı zamanda çocuğun bir hakkıdır (Hüttenmoser and Degen- Zimmerman, 1995; Zomervrucht, 2005). Yapılan çalışmalara göre, çocukların fiziksel çevre içinde

ebeveynden bağımsız hareket edebilmesi, onların fiziksel ve sosyal çevre ile etkileşime geçmesine katkıda bulunmakta (Norinder, 1996), bu etkileşim sırasında yaşadıkları deneyimler ise çocuğun mekansal, motor, kişisel, bilişsel, duygusal ve sosyal yeteneklerinin gelişmesine ve toplumun bireyleri olarak kimlik duygusunu elde etmelerine yardımcı olabilmektedir (Zomervrucht, 2005; Hillman ve diğ. 1990; Hillman, 1999; Malone, 2007; Ross 2007; Skelton 2009; Zubrick ve diğ. 2010; Nansen ve diğ. 2015). Çocuğun fiziksel çevresi içinde aktif olarak tek başına ya da arkadaşlarıyla bulunduğu zaman ve fiziksel aktivitesi çocukluk çağında görülen astım, alerji ve bazı zihinsel sağlık problemleri ile mücadelede de önem arz etmekte (Zubrick ve diğ. 2010), çocukluk çağında görülen obezitenin önlenmesinde de etkili olabilmektedir (Tudor-Locke ve diğ. 2001).

Çocuğun bağımsız hareketliliği (independent mobility) kavramı çocuğun içinde yaşadığı mahallesi ya da kentinde var olan mekanlar arasında yetişkin gözetimi olmaksızın dolaşabilme, hareket edebilme özgürlüğü olarak tanımlanmaktadır (Tranter and Whitelegg, 1994, Zubrick ve diğ. 2010). Bağımsız hareketlilik çocuğun yaşadığı mahallesi ya da kentinde, okul ya da çocuk oyun alanları gibi açık alanlara tek başına ya da arkadaşlarıyla seyahat etmesini ya da yalnızca evin dışında olmasını kapsayabilmektedir (Shaw ve diğ. 2013).

Ancak günümüzde hem gelişmekte hem de gelişmiş ülkelerde çocuğun bağımsız hareketliliğinin kentleşmeye bağlı olarak ortaya çıkan problemler nedeniyle ebeveynler tarafından kısıtlandığı görülmektedir (Kytta 2004; Hillman ve diğ. 1990; O'Brien ve diğ. 2000; Tranter, 1993; Tandy, 1999; Gaster, 1992). Özellikle otomobil sahipliğinin artmasına bağlı olarak trafik yükünün, teknolojinin gelişmesine bağlı olarak taşıt trafiği hızının artması nedenleri ile kentsel mekan çocuklar için tehlikeli mekanlar haline gelmektedir. Çocuklar, sokak ve caddelerin trafik açısından güvenli olmamasına bağlı olarak ebeveynler tarafından getirilen yasaklar nedeni ile kentsel mekanda bağımsız hareket edebilme haklarını kaybetmektedir (Heurlin-Norinder, 1996).

Kentsel mekanda ebeveynlerin yabancılardan kaynaklanan güvenlik endişeleri yani suç korkusu çocuğun kent içinde ebeveynden bağımsız hareketinin kısıtlanmasına neden olan diğer bir etkidir (Leden ve diğ. 2014). Ebeveynlerin suç korkusunun 1960'dan günümüze arttığı, bu durumun ise çocuğun fiziksel aktivitesi ve bağımsız hareketindeki azalmada belirleyici bir diğer neden olduğu düşünülmektedir (Zubrick ve diğ. 2010).

Suç korkusu “bir suçta ya da kişinin suç ile ilişkilendirdiği sembollere karşı geliştirdiği bir duygusal korku veya endişe reaksiyonu” (Ferraro, 1995: 23), “bireyin tahmin ettiği veya farkında olduğu tehlikenin doğurduğu tetikte olma duygusu” (Warr, 2000: 453) olarak tanımlanmaktadır. Yapılan çalışmalar suç oranlarındaki artışa paralel olarak artış gösteren suç korkusunun, suç oranlarındaki düşüşle birlikte düşmediğini göstermektedir. Bu durum suç korkusunun “suçla çok yakından ilgili olmakla birlikte suçtan bağımsız bir olgu” olduğunu göstermektedir (Dolu ve diğ. 2010). Suç korkusu, insanların günlük rutin aktivitelerini, bireyler arası iletişimin kalitesini, bireylerin yaşam tarzlarını negatif yönde etkileyebilmekte, bireylerin davranışlarını değiştirmelerine yol açabilmektedir (Çardak, 2012: 27). Özellikle kentlerde yoğun olarak yaşanan suç olaylarının artışına paralel olarak ebeveynlerin kent mekanında çocuklarının yabancılardan kaynaklanabilecek saldırı, taciz, kaçırılma, tecavüz vb. benzeri olaylara maruz kalacağı düşüncesiyle suç korkusu geliştirmekte olduğunu ve çocuklarının bağımsız hareketini engellediklerini ortaya koymaktadır. Bu durum çocuğun kamusal mekanda hareket ve aktivitelerini sınırlandırmakta, çocuğun bağımsızlığını ve sosyal etkileşimini azaltmakta ve aynı zamanda sağlık sorunları gibi sorunlara neden olabilmektedir (Stokes, 2009).

Tüm bunların sonucu olarak her geçen gün ebeveynlerin çocuklarına refakatinde ve araba kullanımında artışa karşılık, okula yürüyerek ulaşan çocukların sayısında azalma görülmektedir (Hillman ve diğ. 1990; O’Brien ve diğ. 2000). Çocukların göz ardı edilmeyecek orandaki kısmı kentsel mekanda fiziksel çevresini oluşturan alanlar arasındaki gidiş-gelişimi ebeveyn ile gerçekleştirmekte (Norinder, 1996; Rivkin, 1997), sokak gibi konut yakın çevresini oluşturan mekanlara erişimini kaybetmektedir (Reşitoğlu, 2017; Tranter and Doyle 1996; Öztoprak ve diğ. 2017; Valentine and McKendrick 1997).

Kent merkezindeki konut alanlarında yaşayan çocukların bu durumdan daha olumsuz olarak da etkilenmekte olduğu düşünülmektedir. Fonksiyonel ve sosyal olarak bir değişim içinde olan ve heterojen bir yapıya dönüşen bu alanlardaki çocuklar, ebeveynlerin trafikten kaynaklanan endişeleri yanında diğer yerleşme alanlarına nazaran sahip olduğu çok daha yüksek seviyedeki suç korkusu yüzünden de bağımsız hareket hakkına sahip değildir.

Yapılan çalışmalara göre kent merkezine yaklaştıkça suç oranlarının arttığı, özellikle alt gelir grubu insanların yoğun olarak yaşadığı ve ağırlıklı olarak konut+ticaret kullanımının görüldüğü kent merkezindeki

geçiş bölgelerinde suç oranlarının yüksek olduğu görülmektedir (Shaw ve McKay, 1942; Yirmibeşoğlu ve Ergun, 2007).

Bu nedenle bu çalışma kapsamında kent merkezinde yer alan ve konut+ticaret kullanımının yer aldığı bir geçiş alanı olan Küçük Ayasofya Mahallesi çalışma alanı olarak belirlenmiştir.

Çalışmanın amacı Küçük Ayasofya Mahallesi örneğinde kent merkezindeki konut alanlarında ebeveynlerin suç korkusunu ölçmek ardından bu alanlarda çocuğun bağımsız hareket edebilme hakkına ne derece sahip olduğunun ve çocuğun bağımsız hareket edebilme hakkı ve suç korkusu arasındaki ilişkiyi ebeveyn gözünden ortaya koymaktır.

1. Çalışma Alanı ve Araştırmanın Yöntemi

Durum araştırması olarak seçilen alan kentleşmenin getirdiği sorunları belirgin bir şekilde yaşayan tarihi bir kent merkezi olan ve Tarihi Yarımada'da bulunan Küçük Ayasofya Mahallesi'dir. Alan çeşitli tarihi ve turistik yapıları ve diğer turistik yerlere yakınlığı ile bir turizm alanı konumundadır.

Aynı zamanda mahalle kalabalık, heterojen nüfus yapısına sahip, kiraların ucuz ve iş olanaklarına yakın olması nedeni ile kırdan kente göç edenlerin tercih ettikleri bir geçiş alanı niteliğindedir (Tandoğan, 2011).

Diğer taraftan İstanbul'da özellikle tarihi kent merkezlerindeki konut alanlarında gözlemlenen ekonomik, fonksiyonel ve sosyal değişim bu alanda da gözlemlenmektedir. Özellikle konut yapıları otel, pansiyon gibi turizm servisine dönüştürmeye yönelik bir değişim içindedir (Ergun ve Dündar, 2004) (Resim 1,2). Tarihi Yarımada'da süren bu ekonomik, fonksiyonel ve sosyal değişiminin iki kaynağı vardır. Birincisi küçük imalat sanayinin kent merkezi dışına taşınma kararıdır. Bu eski kent merkezinde boş yapıların artışına neden olmuştur. Değişimin ikinci kaynağı ise alandaki konut alanlarının plansız olarak turizm servis alanı ve ticari aktivite alanına dönüşümüdür. En büyük değişim konuttan diğer diğer sektörlere olan dönüşümdür.

Resim 1-2: Mahallede yer alan otel, pansiyon ve apart oteller (Tandoğan, Kişisel arşiv).

Trafik açısından özellikle konut alanlarının olduğu ara sokaklar işlek değildir. Ancak bu alanın turistik yer olması nedeni ile bu ara sokaklar otopark kullanılmakta ve birçok taşıt bu sokaklara park etmektedir (Resim 3).

Resim 3: Sokaklara park etmiş araçlar (Tandoğan, Kişisel arşiv).

Mahallenin nüfusu 2016 nüfus sayımına göre 2642 (TÜİK, 2016) alanı yaklaşık olarak 25 hektardır³ (İBB, 2008). Mahalle sınırları içinde bir ilköğretim okulu yer almamakta, genel olarak ilköğretim yaşındaki çocuklar bitişik mahalle olan Şehsuvar Mahallesi'nde yürüme mesafesinde yer alan Kadirga İlköğretim Okulu'na devam etmektedir.

³İstanbul iline ait fotogrametrik yöntemle üretilen 1/1000 ölçekli sayısal halihazır haritalar üzerinden hesaplanmıştır.

Mahalle sınırları içinde iki adet çocuk oyun alanı mevcuttur ancak çocukların büyük bir kısmı Şehsuvar Mahallesi'nde yer alan Kadırga Parkı'na gitmektedir.

Çalışmanın amacı doğrultusunda ebeveynlerin fikirlerine odaklanabilmek için anket yöntemiyle veri toplanmıştır. Anket çalışması Küçük Ayasofya Mahallesi'nde ikamet eden rastgele seçilmiş 7-14 yaş arasında çocuğu olan ebeveynlerle yüz yüze gerçekleştirilmiştir. Anket bulguları SPSS ile analiz edilmiştir.

Bu çalışma kapsamında 2016 nüfus sayımına göre nüfusu 2642 olan Küçük Ayasofya mahallesinde tüm yaşayan konutlara ulaşılmaya çalışılmış, 7-14 yaşa arasında çocuğu bulunan ve ankete katılmak isteyen tüm ebeveynlerle çalışma gerçekleştirilmesi amaçlanmıştır. Çalışma sonunda 110 ebeveyn anketine ulaşılabilmektedir. Çalışmanın temsil gücü düşük olabilir. Çünkü her konutta tek seferde anket çalışması yapılması planlanmıştır. Ulaşılan bazı konutlarda karşılaşılan bireylerin çocuklarının olmaması ya da 7-14 yaş arasında çocuklarının olmaması nedeniyle anket yapılamamıştır. Evinde olmayan, çalışan bazı ebeveynlere de ulaşılamamıştır. Ulaşılan ebeveynlerin bir kısmı ise ankete katılmak istememiştir. TÜİK (2016) adrese dayalı kayıt sistemine göre nüfusu 2642 olan Küçük Ayasofya Mahallesi'nde ortalama hane büyüklüğü 4 olarak alındığında mahallede 660 hane bulunduğu sonucuna ulaşılmıştır. Çalışma ile gerçekleştirilen 110 anket ile 110 haneye ulaşıldığı dikkate alınır çalışmada gerçekleştirilen anket sayısı, mahallenin % 16,6'sını temsil etmekte olduğu görülmektedir.

Anket, çocuğun fiziksel çevresini oluşturan sokak, okul, çocuk oyun alanlarında ve bu alanlar arasındaki ulaşımında bağımsız hareket hakkına ne kadar sahip olduğunun ve bunun suç korkusu ile ilişkisini belirlemeye yönelik sorulardan oluşmaktadır.

2. Araştırmanın Sonuçları

2.1 Ebeveyne Göre Mahalle: Güvenli mi? Değil mi?

Küçük Ayasofya Mahallesi'nde ebeveynlerin % 57,2'si oturdukları mahalleyi çocukları açısından güvensiz ya da çok güvensiz bulmaktadır. Oturdukları mahalleyi güvenli bulan ebeveynlerin oranı % 39,1, çok güvenli bulan ebeveynlerin oranı ise % 1,8'dir. Ankete katılan ebeveynlerin % 1,8'i ise bu konuda herhangi bir yorum yapmamıştır (Tablo 1).

Tablo 1: Mahalle Güvenliği

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Çok güvenli bir mahalle	2	1,8
Güvenli bir mahalle	43	39,1
Güvenli bir mahalle değil ve ya çok güvensiz	63	57,2
Yorum yok /Bilmiyorum	2	1,8
Toplam	100	100

2.2 Ebeveynlerin Sokağa İlişkin Cevaplarının Değerlendirilmesi

Ebeveynlerin % 76,4'ü çocuğunun tek başına ya da arkadaşlarıyla sokakta oyun oynamasına izin vermemektedir. Ebeveynlerin yalnızca % 22,7'si çocuklarının sokakta tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynayabilmesine izin vermektedir. (Tablo 2).

Tablo 2: Ebeveynlerin sokağa ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Çocuğumun sokakta tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermiyorum ancak sokakta benim gözetimde oynayabilir	84	76,4
Çocuğumun sokakta tek başına ya da arkadaşlarıyla oynayabilir	25	22,7
Diğer	1	0,9
Toplam	110	100

Oturdukları mahalleyi güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin tamamına yakını (% 96,6) ve çok güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin ise tümü (%100) çocuğunun sokakta tek başına oynamasına izin vermemektedir (Tablo 3).

Oturdukları mahalleyi çok güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin tamamı, güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin yarısına yakını çocuğunun sokakta tek başına oynamasına izin vermemektedir (Tablo 3).

Tablo 3. Ebeveynler açısından mahallenin çocuk açısından güvenliği ile ebeveynlerin çocuklarının sokakta oyun oynamasına izin verme arasındaki ilişki

		Çocuğumun sokakta tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermiyorum	Çocuğum sokakta tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynayabilir	Diğer	Toplam
Mahalleniz çocuklar açısından güvenli mi?	Çok güvenli	2	0	0	2
	%	100	0	0	100
	Güvenli	19	23	1	43
	%	44,2	53,5	2,3	100
	Güvensiz	56	2	0	58
	%	96,6	3,4	0	100
Çok güvensiz	5	0	0	5	
	%	100	0	0	100
Yorum yok	2	0	0	2	
	%	100	0	0	100
Toplam		84	25	1	110
		76,4	22,7	0,9	100

Parametrik olmayan korelasyon analizi göstermiştir ki; Küçük Ayasofya Mahallesi'nde oturan ebeveynlerin mahalleyi çocukları açısından güvenliği bulmalarıyla çocuklarının sokakta oyun oynamasına izin vermeleri orta seviyede pozitif yönde ilişkili (Korelasyon Katsayısı 0,543; $P < .000$) ve bu ilişki istatistiksel olarak anlamlıdır. Kısaca Küçük Ayasofya Mahallesi'ni güvenli bulan ebeveynler çocuklarının sokakta oyun oynamasına da izin vermektedirler.

Ebeveynlerin çocuklarının sokakta tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermemelerinin en başta gelen nedeni çevrede yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları, çevredeki madde bağımlıları ve yabancı insanların varlığıdır (% 66,4). Ebeveynlerin % 23,6'sı sokaklardaki taşıt trafiği, % 2,7'si ise çocuğunun yaşının küçük olması nedenleri ile çocuklarının sokakta kendisinden bağımsız olarak oyun oynamasına izin vermemektedir (Tablo 4).

Tablo 4: Ebeveynlerin sokakta çocuklarının kendilerinden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermemesinin nedenlerin ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Sokaklardaki taşıt trafiği	26	23,6
Çevrede yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları, çevrede madde bağımlıları ve yabancı insanların varlığı	73	66,4
Çocuğun yaşının küçük olması	3	2,7
Diğer	2	1,8

* Bu soruda ebeveynler birden fazla seçeneği işaretleyebildiklerinden verilen cevapların yüzdeleri, her şık için ayrı ayrıdır ve sadece evet cevaplarını karşılar.

2.3 Ebeveynlerin Çocuk Oyun Alanlarına İlişkin Cevaplarının Değerlendirilmesi

Ebeveynlerin % 76,4'ü çocuğunun tek başına ya da arkadaşlarıyla çocuk oyun alanında oyun oynamasına izin vermemekte, % 16,4'ü ise izin vermektedir (Tablo 5).

Tablo 5: Ebeveynlerin çocuk oyun alanlarına ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Çocuğumun çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermiyorum ancak benim gözetimde oynayabilir	84	76,4
Çocuğumun çocuk oyun alanlarında tek başına ya da arkadaşlarıyla oynayabilir	18	16,4
Diğer	7	6,4
Yorumsuz	1	0,9
Toplam	110	100

Mahalleyi güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin (% 89,7) ve çok güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin büyük çoğunluğu (% 80),

oturdıkları mahalleyi güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin yarısından fazlası da (% 60,5) çocuğunun çocuk oyun alanında tek başına oynamasına izin vermemektedir (Tablo 6).

Tablo 6: *Ebeveynler açısından mahallenin çocuk açısından güvenliği ile ebeveynlerin çocuklarının çocuk oyun alanında tek başına oyun oynamasına izin verme arasındaki ilişki*

		Çocuğumun çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermiyorum	Çocuğum çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynayabilir	Diğer	Toplam
Mahalleniz çocuklar açısından güvenli mi?	Çok güvenli	1	1	0	2
	%	50	50	0	100
	Güvenli	26	14	3	43
	%	60,5	32,6	7	100
	Güvensiz	52	3	3	58
	%	89,7	5,2	5,2	100
Çok güvensiz	4	0	1	5	
	%	80	0	20	100
Yorum yok	2	0	0	2	
	%	100	0	0	100
Toplam		85	18	7	110
		77,3	16,4	6,4	100

Parametrik olmayan korelasyon analizine göre Küçük Ayasofya Mahallesi'nde oturan ebeveynlerin mahalleyi çocukları açısından güvenli bulmalarıyla çocuklarının çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin verme arasında düşük seviyede pozitif yönde (Korelasyon Katsayısı 0,301; $P < .000$) ilişkili olduğu ortaya çıkmıştır.

Ebeveynlerin büyük kısmı (% 72,7) çocuk oyun alanı çevresinde yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; çevredeki madde bağımlıları ve yabancı insanların varlığı nedeni ile çocuklarının çocuk oyun alanında kendisinden bağımsız olarak oyun oynamasına izin vermemektedir. Ebeveynlerin % 10'u çocuk oyun alanı çevresindeki taşıt trafiği, % 4,5'i çocuğunun yaşının küçük olması

nedenleri ile çocuklarına çocuk oyun alanında kendisinden bağımsız olarak oyun oynamasına izin vermemektedir (Tablo 7).

Tablo 7: *Ebeveynlerin çocuk oyun alanında çocuklarının kendilerinden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynamasına izin vermemesinin nedenlerine ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi*

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Çocuk oyun alanının çevresindeki taşıt trafiği	11	10
Çocuk oyun alanı çevresinde yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; madde bağımlılarının ve yabancı insanların varlığı	80	72,7
Çocuğun yaşının küçük olması	5	4,5
Diğer	3	2,7

* Bu soruda ebeveynler birden fazla seçeneği işaretleyebildiklerinden verilen cevapların yüzdeleri, her şık için ayrı ayrıdır ve sadece evet cevaplarını karşılar.

2.4 Ebeveynlerin Çocuk Oyun Alanlarına Ulaşım İlişkin Cevaplarının Değerlendirilmesi

Ankete katılan ebeveynlerin % 75,5'i çocuklarının mahallede bulunan çocuk oyun alanlarına tek başına ya da arkadaşlarıyla kendisinden bağımsız gitmesine izin vermemekte, yalnızca % 19,1'i izin vermektedir (Tablo 8).

Tablo 8: *Ebeveynlerin çocuk oyun alanlarına ulaşım ilişkili cevaplarının değerlendirilmesi*

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Çocuğumun çocuk oyun alanına tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermiyorum ancak benim gözetimimde gidebilir	83	75,5
Çocuğum tek başına ya da arkadaşlarıyla, benden bağımsız olarak çocuk oyun alanına gidebilir	21	19,1
Diğer	2	1,8

Yorumsuz	4	3,6
Toplam	110	100

Mahalleyi güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin (% 87,9) ve çok güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin büyük çoğunluğu (% 80), oturdukları mahalleyi güvenli (% 58,1) ve çok güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin (% 50) yarısı da çocuğunun çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermemektedir (Tablo 9).

Tablo 9: Ebeveynler açısından mahallenin çocuk açısından güvenliği ile ebeveynlerin çocuklarının çocuk oyun alanında tek başına gitmesine izin verme arasındaki ilişki

		Çocuğumun çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermiyorum	Çocuğum çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla gidebilir	Diğer	Toplam
Mahalleniz çocuklar açısından güvenli mi?	Çok güvenli	1	1	0	2
	%	50	50	0	100
	Güvenli	25	18	0	43
	%	58,1	41,9	0	100
	Güvensiz	51	4	3	58
	%	87,9	6,9	5,2	100
Çok güvensiz	4	1	0	5	
	%	80	20	0	100
Yorum yok	2	0	0	2	
	%	100	0	0	100
Toplam		83	24	3	110
		75,5	21,8	2,7	100

Parametrik olmayan korelasyon analizi göstermiştir ki; Küçük Ayasofya Mahallesi'nde oturan ebeveynlerin mahalleyi çocukları açısından güvenliği ile ebeveynlerin çocuklarının çocuk oyun alanına tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin verme arasında düşük seviyede pozitif yönde ilişki (Korelasyon Katsayısı 0,391; $P < .000$) vardır ve bu ilişki istatistiksel olarak anlamlıdır.

Ankete katılan ebeveynlerin çocuklarının kendisinden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla çocuk oyun alanına gitmesine izin

vermemesinin en önemli nedeni çocuk oyun alanı çevresinde yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; madde bağımlılarının ve yabancı insanların varlığıdır (% 73,6). Diğer nedenler sokak ve mahalledeki taşıt trafiği (% 20), çocuğun yaşının küçüklüğü (% 5,5), çocuk oyun alanının eve uzak olması (% 0,9) olarak sıralanmaktadır (Tablo 10).

Tablo 10: Ebeveynlerin çocuklarının çocuk oyun alanına kendisinden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermemesinin nedenlerine ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Sokak ve mahalledeki taşıt trafiği	22	20
Çocuk oyun alanı çevresinde yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; madde bağımlılarının ve yabancı insanların varlığı	81	73,6
Çocuğun yaşının küçük olması	6	5,5
Çocuk oyun alanı eve uzak	1	0,9
Diğer	2	1,8

* Bu soruda ebeveynler birden fazla seçeneği işaretleyebildiklerinden verilen cevapların yüzdeleri, her şık için ayrı ayrıdır ve sadece evet cevaplarını karşılar.

2.5 Ebeveynlerin Okula Ulaşımına İlişkin Cevaplarının Değerlendirilmesi

Ankete katılan ebeveynlerin cevaplarına göre çocukların % 69,1'i okula ulaşımı ebeveynle ile birlikte yürüyerek gerçekleştirmektedir. Çocukların yalnızca %16,4'ü okula ebeveyninden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla birlikte yürüyerek ya da bisikleti ile gidebilmektedir. Çocukların % 6,4'ü ise okula servis ile % 4,5'i aileye ait otomobil ile gitmektedir (Tablo 11).

Tablo 11: Ebeveynlerin okula ulaşımına ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Çocuğum okula tek başına gitmesine izin	76	69,1

vermiyorum, benimle yürüyerek gidiyor		
Çocuğum okula tek başına ya da arkadaşlarıyla yürüyerek/bisiklet ile gidiyor	18	16,4
Çocuğum okula ailemize ait otomobil ile gidiyor	5	4,5
Çocuğum okula servis ile gidiyor	7	6,4
Diğer	3	2,7
Yorumsuz	1	0,9
Toplam	110	100

Mahalleyi güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin büyük çoğunluğu (% 81), çok güvensiz olarak tanımlayan ebeveynlerin tamamı (% 100), oturdukları mahalleyi güvenli bulan ebeveynlerin yarısından fazlası (% 51,2) çocuğunun okula tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermemektedir (Tablo 12).

Tablo 12: Ebeveynler açısından mahallenin çocuk açısından güvenliği ile ebeveynlerin çocuklarının okula tek başına gitmesine izin verme arasındaki ilişki

		Çocuğumun okula tek başına gitmesine izin vermiyorum	Çocuğum okula tek başına gidebilir	Çocuğum okula ailemize ait otomobil ile gidiyor	Çocuğum okula servis ile gidiyor	Diğer	Toplam
Mahalleniz çocuklar açısından güvenli mi?	Çok güvenli	0	1	1	0	0	2
	%	0	50	50	0	0	100
	Güvenli	22	12	4	2	3	43
	%	51,2	27,9	9,3	4,7	7	100
	Güvensiz	47	5	0	5	1	58
	%	81	8,6	0	8,6	1,7	100
	Çok güvensiz	5	0	0	0	0	5
	%	100	0	0	0	0	100
	Yorum yok	2	0	0	0	0	2
	%	100	0	0	0	0	100

Toplam	76	18	5	7	4	110
	69,1	16,4	4,5	6,4	3,6	100

Parametrik olmayan korelasyon analizi sonucunda Küçük Ayasofya Mahallesi'nde ebeveynler açısından mahallenin çocuk açısından güvenliği ile ebeveynlerin çocuklarının okula tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin verme arasında düşük seviyede pozitif yönde ilişkili (Korelasyon Katsayısı 0,367; $P < .000$) olduğu ortaya çıkmıştır.

Ebeveynlerin % 68,2'si çevrede yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; madde bağımlılarının ve yabancı insanların varlığı,

Ebeveynlerin çocuklarının kendisinden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla okula gitmesine izin vermemesinin en önemli nedeni çevrede yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; madde bağımlılarının ve yabancı insanların varlığıdır (% 68,2). Diğer nedenler sırasıyla okula gitmek için çocuğun izlemesi gereken rota ve sokaklardaki taşıt trafiği (% 30), okulun eve uzak olması (% 6,4), çocuğun yaşının küçük olması (% 1,8) ve okul çevresinde bulunan yabancı insanların varlığıdır (% 1,8) - (Tablo 13).

Tablo 13: Ebeveynlerin çocuklarının okula kendisinden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermemesinin nedenlerine ilişkin cevaplarının değerlendirilmesi

	Cevaplar	Yüzde olarak Cevaplar
Okul gitmesi için izlemesi gereken rota ve sokaklardaki taşıt trafiği	33	30
Çevrede yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları; madde bağımlılarının ve yabancı insanların varlığı	75	68,2
Çocuğun yaşının küçük olması	2	1,8
Okul çevresinde bulunan yabancı insanların varlığı	2	1,8
Okul eve çok uzak	7	6,4
Diğer	4	3,6

* Bu soruda ebeveynler birden fazla seçeneği işaretleyebildiklerinden verilen cevapların yüzdeleri, her şık için ayrı ayrıdır ve sadece evet cevaplarını karşılar.

2.6 Suç Korkusu ve Nedenleri

Ebeveynlerin sahip olduğu suç korkusunun nedenlerini ve daha önce suça maruz kalıp kalmadıklarını öğrenmek için sorulan soruya verilen cevapların değerlendirilmesine göre, daha önce suça maruz kalan ya da suça şahit olan ebeveyn sayısının oldukça az olduğu görülmektedir. Ebeveynlerin büyük çoğunluğu özellikle çocuk tacizi (% 33,6) ve çocuk kaçırma (% 35,5) gibi suçla ilişkin olayların konuşulduğunu duyduğunu belirtmişlerdir.

Çocuk tacizi, çocuk kaçırma, okul önlerinde okul harici kişilerce çocuğunuzun rahatsız edilmesi, madde bağımlıları alkollü şahıslarca tacize uğrama, hırsızlık ve trafik kazası olayları ile ilgili olarak bizzat kendisinin ve çocuğunun mağdur olduğunu söyleyen ebeveynlerin oranı sıfır ya da sıfıra yakındır. Aynı olaylarla ilgili olarak şahit olduğunu belirten ebeveynlerin en yüksek oranı % 13,6 ile madde bağımlıları alkollü şahıslarca tacize uğrama konusundadır. Komşu/tanıdığının başına geldiğini söyleyen ebeveynlerin en yüksek oranı % 24,5 ile hırsızlık konusundadır.

Çocuk tacizi, çocuk kaçırma, okul önlerinde okul harici kişilerce çocuğunuzun rahatsız edilmesi, madde bağımlıları alkollü şahıslarca tacize uğrama, hırsızlık ve trafik kazası olayları ile ilgili olarak medyadan duyduğunu söyleyen ebeveynlerin oranı da oldukça düşüktür.

Ancak bu soruya verilen cevaplar değerlendirildiğinde ebeveynlerin büyük oranda çocuk tacizi, çocuk kaçırma, okul önlerinde okul harici kişilerce çocuğunuzun rahatsız edilmesi, madde bağımlıları alkollü şahıslarca tacize uğrama, hırsızlık ve trafik kazası olayları ile ilgili olarak hiç bir fikirlerinin olmadığını belirttikleri görülmektedir (Tablo 14).

Tablo 14: Suç korkusunun nedenleri*

	Çocuk tacizi (%)	Çocuk kaçırma (%)	Okul önlerinde okul harici kişilerce çocuğunuzun rahatsız edilmesi (%)	Madde bağımlıları alkollü şahıslarca tacize uğramak (%)	Hırsızlık vb. (%)	Trafik kazası (%)
Bizzat siz/çocuğunuz mağdur	0	0	0	0	1,8	0,9
Şahit oldunuz	2,7	0,9	4,5	13,6	12,7	1,8
Komşunuzun/tanıdığının başına geldi	17,3	15,5	8,2	8,2	24,5	1,8

Konuşulduğunu duyduunuz	33,6	35,5	15,5	29,1	12,7	10
Medyadan duyduunuz	2,7	2,7	0	0	0,9	16,1
Fikrim yok	43,6	45,5	71,8	49,1	47,3	83,6

* Bu soruda ebeveynler birden fazla seçeneği işaretleyebildiklerinden verilen cevapların yüzdeleri, her şık için ayrı ayrıdır ve sadece evet cevaplarını karşılar.

Sonuç

Bu çalışmada Küçük Ayasofya Mahallesi örneğinde kent merkezindeki konut alanlarında ebeveynlerin suç korkusunu ölçmek ve bu alanlarda çocuğun bağımsız hareket edebilme hakkına ne derece sahip olduğunun ortaya koymak amaçlanmıştır. Bu nedenle araştırma alanı olarak kentleşmenin getirdiği sorunları belirgin bir şekilde yaşayan ve şu an konut alanlarının fonksiyonel ve sosyal bir değişim içinde olduğu tarihi bir kent merkezi olan ve Tarihi Yarımada'da bulunan Küçük Ayasofya Mahallesi seçilmiş ve burada yaşayan ebeveynlerle bir anket çalışması yapılmıştır.

Çalışmanın gerçekleştirildiği Küçük Ayasofya Mahallesi, anketlerin değerlendirilmesine göre ebeveynler tarafından büyük oranda güvensiz bulunmaktadır (% 57,2). Ancak mahalleyi güvenli bulan ebeveynlerin oranı göz ardı edilecek kadar düşük değildir (40,9). Buna rağmen çalışma alanında sokakta ve çocuk oyun alanında oynama, okula ve çocuk oyun alanına seyahat konusunda çocuğa ebeveyn tarafından bir takım kısıtlamalar getirilmektedir. Mahallede çocukların büyük oranı sokakta ve çocuk oyun alanında ebeveyninden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla oyun oynayamamakta, okula ve çocuk oyun alanına ebeveyninden bağımsız tek başına ya da arkadaşlarıyla yürüyerek gidememektedir. Kısaca yerleşme alanında çocuklar sokakta, çocuk oyun alanında ve fiziksel çevresini oluşturan mekanlar arasındaki ulaşımında bağımsız hareket hakkına sahip değildir.

Çalışmanın bir başka bir sonucuna göre ebeveynlerin bir kısmının mahalleyi güvenli bulsa da çocuklarının bağımsız hareketliğini kısıtladıkları görülmektedir. Örneğin oturdukları mahalleyi çok güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin hiç biri çocuğunun sokakta tek başına oynamasına izin vermezken, mahalleyi güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin yarısına yakını çocuğunun sokakta tek başına oynamasına izin vermemektedir. Benzer olarak oturdukları mahalleyi güvenli olarak tanımlayan ebeveynlerin büyük çoğunluğu çocuğunun çocuk oyun

alanında tek başına oynamasına ve çocuğunun çocuk oyun alanında tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermemektedir. Oturdukları mahalleyi güvenli bulan ebeveynlerin yarısından fazlası ise çocuğunun okula tek başına ya da arkadaşlarıyla gitmesine izin vermemektedir. Görüldüğü gibi ebeveynler oturdukları mahalleyi güvenli bulsalar da çocuklarının bağımsız hareketliliğini kısıtlamaktadırlar. Ebeveynlerin çocuklarının bağımsız hareketliliği kısıtlanma nedenlerinden en başta geleni çevrede yaşanmış/yaşanmakta olan hırsızlık, çocuk tacizi ve gasp gibi suç olayları, madde bağımlıları ve yabancı insanların varlığı diğer bir deyişle suç korkusu olduğu belirlenmiştir. Çalışmanın sonuçlarına göre Küçük Ayasofya Mahallesi'nde ebeveynlerin yüksek oranda suç korkusuna sahip olduğu görülmektedir.

Ebeveynlerin suç korkularının nedeni incelendiğinde ise çocuk tacizi, çocuk kaçırma, okul önlerinde okul harici kişilerce çocuğunun rahatsız edilmesi, madde bağımlıları alkollü şahıslarla tacize uğrama, hırsızlık ve trafik kazası olayları ile ilgili olarak büyük oranda ebeveynlerin hiç bir fikirlerinin olmadığını belirttikleri görülmektedir. Sokakta ve çocuk oyun alanında oynama, okula ve çocuk oyun alanına seyahat konusunda çocuğun serbest hareket hakkı ebeveynler tarafından büyük oranda suç korkusu nedeni ile kısıtlanırken suç korkusu ile ilgili ebeveynlerin korku kaynağı ise bulunmamaktadır. Yalnızca ebeveynlerin çocuk tacizi ve çocuk kaçırma konuları ile ilgili olarak konuşmaların olduğu ve bu konuşmaları duyduklarını belirtmişlerdir. Ancak yine de suç korkusu nedeni ile çocuğun bağımsız hareketliliğine yüksek oranda getirilen kısıtlamalar dikkate alındığında ebeveynlerin suç korkusuna ilişkin korku kaynaklarının bulunmaması araştırılması gereken bir konudur.

Çalışma alanı olan Küçük Ayasofya Mahallesi kentleşmenin getirdiği sorunları belirgin bir şekilde yaşayan ve şu an konut alanlarının fonksiyonel ve sosyal bir değişim içinde olduğu tarihi bir kent merkezinde yer alan bir yerleşme alanıdır. Çalışmanın sonuçlarına göre Küçük Ayasofya Mahallesi örneğinde kent merkezindeki konut alanlarında ebeveynlerin çevreye duyduğu güvensizlik nedeni ile suç korkusuna sahip olduğu ve bu nedenle çocuğun bağımsız hareket edebilirliğini kısıtlamakta olduğu belirlenmiştir. Çocuk Küçük Ayasofya Mahallesi örneğinde kent merkezindeki yerleşme alanında bağımsız hareket hakkına sahip değildir.

Çocuğun gelişiminde kent mekanında ebeveynlerden bağımsız hareketliliği büyük önem taşımaktadır. Çocukların kent mekanında bağımsız hareket edebilirliğinden mahrum olmaları ise diğer insanlarla karşılaşma ve çevreyi kendi başlarına deneyimleme olanaklarından mahrum olmaları

dolayısıyla gelişimlerinin negatif yönde etkileneceği anlamına gelmektedir.

Bu doğrultuda kent içinde tüm mekanların çocuğun gelişimini teşvik edecek şekilde oyun eylemine ve bağımsız hareketliliğine olanak sağlayacak şekilde güvenli mekanlar haline getirilmesi gerekmektedir. Bu nedenle başta politika yapıcılar olmak üzere yerel yönetimlere, plancılara, mimarlara önemli görevler düşmektedir.

Son olarak hızlı kentleşmeye bağlı olarak yaşanan suç korkusu ve çocuğun bağımsız hareketliliği konusunda yapılan bu çalışmanın devamında, Türkiye’de farklı şehirlerde benzer ama karşılaştırmalı çalışmalar yapılması önerilmektedir.

Kaynaklar

- Çardak, B. (2012). Kadınların Suç Korkuları Üzerine Nitel Bir Çalışma. *Güvenlik Bilimleri Dergisi*, Kasım 2012, 1(1), 23-45.
- Dolu, O., Uludağ, Ş., Doğutaş, C. (2010). Suç Korkusu: Nedenleri, Sonuçları ve Güvenlik Politikaları. *A.Ü. Siyasal Bilimler Fakültesi Dergisi*, 65 (1), 57–81.
- Ergun, N. and Dundar, D. (2004). Functional Changes as an Indicator of Transformation Near The Old City Centre of Istanbul, *European Planning Studies*, 12(5),723-738.
- Ferraro, Kenneth F. (1995). *Fear of Crime: Interpreting Victimization Risk*. Albany: State University of New York Press.
- Gaster, S. (1992). Historical Changes in Children’s Access to Us Cities: A Critical Review. *Children’s Environments*, 9(2), 23–36.
- Heurlin-Norinder, M. (1996). Children, Environment and Independent Mobility. Paper presented at IAPS 14, Stockholm, Sweden.
- Hillman, M., Adams, J., Whitelegg, J. (1990). *One False Move, A Study of Children’s Independent Mobility*. London: Policy Studies Institute.
- Hillman, M. (1999). The Impact of Transport Policy on Children's Development. Paper presented at the Canterbury Safe Routes to Schools Project Seminar, Canterbury Christ Church University College, 29 May 1999. Accessed 29 March 2010, from <http://www.spokeseastkent.org.uk/mayer.php>.

- Huttenmoser M. and Degen-Zimmerman, D. (1995). Lebensraume für Kinder, Empirische Untersuchungen zur Bedeutung des Wohnumfeldes für den Alltag und die Entwicklung der Kinder, Bericht 70 des National Forschungsprogram Stadt und Verkehr (Room for Children: Empirical Research into the Influence of the Daily Environment for Children's Development, National research Program for City and Transport), Zurich.
- İBB, (2008). İstanbul İli'ne Ait Fotogrametrik Yöntemle Üretilen 1/1000 Ölçekli Sayısal Halihazır Haritalar. Harita Müdürlüğü: İstanbul.
- Kytta, M. (2004). The Extent of Children's Independent Mobility and the Number of Actualized Affordances as Criteria For Child-Friendly Environments. *Journal of Environmental Psychology*, 24 (2004), 179–198.
- Leden, L., Per Gårder, P., Schirokoff, A., Monderde-i-Bort, H., Johansson, C., Basbas, S. (2014). A Sustainable City Environment Through Child Safety and Mobility—A Challenge Based on ITS? *Accident Analysis & Prevention*, 62, 406-414.
- Malone, K. (2007). The Bubble-Wrap Generation: Children Growing up in Walled Gardens. *Environmental Education Research*, 13 (4): 513–527.
- Norinder, M. H. (1996). Children, Environment and Independent Mobility. In *Evolving Environmental Ideals - Changing Way of Life, Values and Design Practices*, IAPS 14 Conference Proceedings, 314-323. IAPS. Stockholm, Sweden: Royal Institute of Technology.
- Nansen, B., Gibbs, L., MacDougall, C., Vetere, F., Ross, N. J. & J McKendrick, J. (2015). Children's Interdependent Mobility: Compositions, Collaborations and Compromises. *Children's Geographies*, 13(4), 467-481, Doi: 10.1080/14733285.2014.887813.
- O'Brien, M., Jones, D., & Sloan, D. (2000). Children's Independent Spatial Mobility in the Urban Public Realm. *Childhood*, 7(3), 257–277.
- Öztoprak, Y., Lux, K.M., Gürsesli, S., İpek, Z., Sezgin, B. G., Göloğlu, C., Bağ, B. (2012). Çocukların Sokakta Oyun Oynamalarına İzin Verilmemesi-Ebeveynin Suç Korkusu İlişkisi, Erişim tarihi:01.11.2017, <http://tip.baskent.edu.tr/kw/upload/600/dosyalar/cg/sempozyum/ogrsmmpznm13/13.S20.pdf>

- Reşitoğlu, H.Ü. (2017). Diğerleri için Duyulan Suç Korkusu. *SDÜ Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*, Sayı: 41, ss. 145-160.
- Ross, N. J. (2007). My Journey to School...: Foregrounding the Meaning of School Journeys and Children's Engagements and Interactions in Their Everyday Localities. *Children's Geographies*, 5(4), 373-391.
- Rivkin, M. (1997). The Schoolyard Habitat Movement: What it is and Why Children Need it, *Early Childhood Education Journal*, (25)1, 61-66.
- Shaw, B., Watson, B., Frauendienst, B., Andreas Redecker, A., Tim, J., Hillman, M. (2013). *Children's Independent Mobility: A Comparative Study in England and Germany (1971-2010)*, The Policy Studies Institute, London.
- Skelton, T. (2009) Children's Geographies/Geographies of Children: Play, Work, Mobilities and Migration. *Geography Compass*, 3(4), 1430-1448.
- Stokes, M., A. (2009). Stranger Danger: Child Protection and Parental Fears in the Risk Society. *Amsterdam Social Science*, 1(3), 6-24.
- Shaw, C., McKay, H., (1942), *Juvenile Delinquency and Urban Areas*. Chicago: Univ. Press.
- Tandoğan, O. (2011). *Çocuk Dostu Çevre İçin Kentsel Mekana İlişkin Tasarım ve Planlama İlkelerinin Oluşturulması (Yayımlanmamış Doktora Tezi)*. İstanbul: İstanbul Teknik Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü.
- Tandy, C. A. (1999). Children's Diminishing Play Space: A Study of Intergenerational Change in Children's Use of Their Neighborhoods. *Australian Geographical Studies*, 37(2), 154-164.
- Tranter, P. (1993). Children's Mobility in Canberra: Confinement or Independence? Monograph series No. 7, Department of Geography and Oceanography. University College, Australian Defence Force Academy, Canberra.
- Tranter, P. and Doyle, J. (1996). Reclaiming the Residential Street as Playspace. *International Play Journal*, 4, 81-97.
- Tranter, P., and Whitelegg, J. (1994). Children's Travel Behaviours in Canberra: Car-Dependent Lifestyles in a Low-density City. *Journal of Transport Geography*, 2(4), 265-27.

- Tudor-Locke, C., Ainsworth, B., & Popkin, B. (2001). Active Commuting to School: An Overlooked Source of Children's Physical Activity? *Sports Medicine*, 31(5), 309-313.
- Tuik (2016). MEDAS Merkezi Dağıtım Sistemi. Türkiye, Erişim tarihi: 15 Ekim 2016, <http://biruni.tuik.gov.tr/medas/?kn=98&locale=tr>.
- Valentine, G. and J McKendrick, J. (1997). Children's Outdoor Play: Exploring Parental Concerns About Children's Safety and The Changing Nature of Childhood, *Geoforum*, 28(2), 219–235.
- Warr, M. (2000). Fear of Crime in the United States: Avenues for Research and Policy. David Duffee (Ed.), *Measurement and Analysis of Crime and Justice: Criminal Justice*, 4, içinde (s.451-490). Washington, DC: Department of Justice.
- Yirmibeşoğlu, F. ve Ergun, N. (2007). İstanbul'da Suç. Dosya 6: Kent ve Suç, TMMOB Mimarlar Odası, Ankara Şubesi, No. 55, s: 24-29.
- Zomervrucht,J. (2005). Inviting Streets for Children, Some Lessons and Results of the Childstreet 2005 Conference in Delft, Huizen, The Netherlands, Veilig Verkeer Nederland. Retrieved July 08, 2007, from http://www.urban.nl/childstreet2005/downloads/Stuttgart/zomwevrucht_paper_stuttgart.pdf
- Zubrick, S., Wood, L., Villanueva, K., Wood, G., Giles-Corti, B., Christian, H. (2010). Nothing But Fear Itself, Parental Fear as a Determinant Impacting on Child Physical Activity and Independent Mobility, Victorian Health Promotion Foundation.